

ὁμοίως τῶν ἀπολέσθαι δυναμένων. καὶ πάλιν τοῦ Εὐριπίδου λέγοντος (fr. 958)

‘τίς δ’ ἐστὶ δοῦλος τοῦ θανεῖν ἄφροντις ὢν;’

ὑπακουστέον ὅτι καὶ περὶ πόνου καὶ νόσου τὰ αὐτὰ εἴρηκεν. ὥς γὰρ φαρμάκου πρὸς ἕν ἀρμόσαντος νόσημα τὴν δύναμιν 5 καταμαθόντες οἱ ἰατροὶ μετάγουσι καὶ χρῶνται πρὸς πᾶν τὸ C παραπλήσιον, οὕτω καὶ λόγον κοινοῦν καὶ δημοσιεύειν τὴν χρεῖαν δυνάμενον οὐ χρῆ περιορᾶν ἐνὶ πράγματι συνηρημένον ἀλλὰ κινεῖν ἐπὶ πάντα τὰ ὅμοια, καὶ τοὺς νέους ἐθίζειν τὴν κοινότητα συνορᾶν καὶ μεταφέρειν ὀξέως τὸ οἰκειῖον, ἐν 10 πολλοῖς παραδείγμασι ποιουμένους μελέτην καὶ ἄσκησιν ὀξυηκοῖας, ἵνα τοῦ μὲν Μενάνδρου λέγοντος (fr. 114)

‘μακάριος ὅστις οὐσίαν καὶ νοῦν ἔχει’

τοῦτο καὶ περὶ δόξης καὶ περὶ ἡγεμονίας καὶ περὶ λόγου δυνάμεως εἰρησθαι νομίζωσι, τὴν δὲ πρὸς τὸν Ἀχιλλέα τὸν ἐν 15 Σκύρω καθήμενον ἐν ταῖς παρθένοις γεγεννημένην ἐπίπληξιν D ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύως (Tr. adesp. 9)

‘σὺ δ’, ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους, ξαίνεις, ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς;’

καὶ πρὸς τὸν ἄσωτον οἴωνται λέγεσθαι καὶ πρὸς τὸν αἰσχρο- 20 κερδῆ καὶ πρὸς τὸν ἀμελῆ καὶ ἀπαίδευτον ‘πίνεις, ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς, ἢ κυβεύεις ἢ ὀρτυγοκοπεῖς ἢ νῆ Δία καπηλεύεις ἢ τοκογλυφεῖς, μηδὲν μέγα φρονῶν μηδ’ ἄξιον τῆς εὐγενείας;’

‘μὴ πλοῦτον εἶπης. οὐχὶ θαυμάζω θεόν

25

ὄν χῶ κάκιστος ῥαδίως ἐκτῆσατο.’ (Eur. fr. 20)

E

οὐκοῦν μηδὲ δόξαν εἶπης μηδὲ σώματος εὐμορφίαν μηδὲ στρατηγικὴν γλαμύδα μηδ’ ἱερατικὸν στέφανον, ὧν καὶ τοὺς κακίστους ὀρῶμεν τυγχάνοντας.